

Daniel Defoe (asi 1660 – 1731): Život a zvláštní podivná dobrodružství Robinsona Crusoea, námořníka z Yorku (1719)

1. Literární druh a žánr, literárněhistorický kontext, umělecký směr / tvůrčí skupina, údaje o autorovi ve vztahu k dílu;
2. Doba a místo (děje);
3. Zvláštnosti kompozice;
4. Hlavní postavy a jejich charakteristika;
5. Námět, témata, hlavní motivy;
6. Jazykové zvláštnosti;
7. Kulturní souvislosti.

(1) Jsa nyní zachráněn, pozdvihl jsem oči k nebi a děkoval jsem Bohu za spásu svého života, v niž jsem před chvílkou neměl ani nejmenší naděje. (...)

(2) DENÍK

Dne 30. září 1659. Já ubohý, nešťastný Robinson Crusoe ztroskotat jsem za hrozné bouře a vyvržen jsem na tento pustý, nehostinný ostrov, který jsem pojmenoval Ostrov zoufání. Všichni moji druhové utonuli a já sám byl napolo bez ducha.

Ostatek dne strávil jsem sklíčen neštěstím, které mě stihlo, neboť jsem neměl potravu ani úkryt, ani šaty, ani zbraň a zhola nic. Nadobro bez pomoci, neviděl jsem jiného východiska, leč smrt. Buď mě sežere dravá zvěř, nebo mě zabijí divoši, nebo tady zahynu hladem. Když nadešla noc, z bázně před dravou zvěří jsem vylezl na strom a tvrdě usnul, třebaže po celou noc přšelo.

(3) Dne 30. června bylo mi tak dobře, že jsem si vyšel na procházku s puškou, avšak z opatrnosti jsem se nevzdaloval příliš od domova. Sestřelil jsem dva mořské ptáky, podobné huse bernešce, a odnesl jsem je domů.

(4) Měl jsem teď plné ruce práce, zaměstnán sbíráním plodů a donášením jich domů. Rozhodl jsem se, že se opatřím hojnými zásobami rozinek, pomerančů a citrónů, abych se zajistil na dobu dešťů, která se kvapem přibližovala. Nakupil jsem velkou hromadu hroznů, opodál ještě jednu, poněkud menší, a jinde jsem zas nahromadil pomeranče a citróny. Vzav něco plodů s sebou, vydal jsem se na zpáteční cestu, odhodlán, že se ještě vrátím a všechno pak odnesu buď v pytli, nebo v nějakém koši.

(5) Když jsem tedy zpozoroval, že má setba neklíčí, vyhledal jsem vlhčí místo a odhodlal se k novému pokusu. Poblíž besídky jsem zryl políčko a v únoru, krátce před jarní rovnodenností, jsem je osil zbytkem zrní. Po březnových a dubnových deštích obilí vzklíčilo, bujně vzrostlo a vydalo přehojnou žeň.

(6) Když jsem pak o tom později přemýšlel, kterak jsem byl vyvržen na toto hrozné místo, vzdálen všech lidí, bez nejmenší naděje na vysvobození, a když jsem poznal, že i zde mohu žít a že tu nezahynu hladu, byly všechny mé výčitky tytam.

(7) Za tu dobu jsem se zdokonalil ve všech ručních pracích, jichž si na mně potřeba vyžádala. Myslím, že by se ze mne časem stal opravdu zručný tesař, uvážíme-li, jak málo nástrojů jsem měl. Mimoto jsem se zdokonalil i v hrnčířství od těch dob, co mě napadlo, abych pracoval na hrnčířském kruhu, na němž se mi dařila práce mnohem snáze a lépe. Kroužil jsem teď nádoby pěkně oblé a úhledné, daleko dokonalejší než dřívější nestvůry.

(8) ...rozhodl jsem se docela jinak, pro daleko bezpečnější, třebaže pracnější plán. Vystavím nebo lépe vysekám si ještě jednu kanoi, abych měl jednu loďku pro toto a druhou pro opačné pobřeží ostrova. (...)

(9) Stalo se jednou, bylo to k poledni, když jsem se ubíral k svému člunu, že jsem v úžasu ustrnul, vida stopu bosé lidské nohy otištěnou v pobřežním písku. Stál jsem jako bleskem zasažen, nebo jako bych byl zahlédl strašidlo. Naslouchal jsem, ohlížel jsem se vůkol, ale nic jsem nezaslechl, nic nespatriil.

(10) Ubohý uprchlík, když spatřil záblesk a zaslechl výstřel, ustrnul a nemohl se hnout hrůzou z místa, ačkoli viděl, že oba jeho pronásledovatelé mu již neublíží. Přec však se zdálo, že by raději utekl, než se mi přiblížil. Znovu jsem naň zavolal a dával mu najevo, aby přistoupil, čemuž snadno porozuměl. (...)Usmál jsem se a přívětivě jsem na něho pohleděl a znovu mu kynul, aby jen přistoupil. Konečně přišel až ke mně, a pokleknuv přede mnou, líbal půdu, položil hlavu na zem a vzav mou nohu, postavil si ji na šíji, aby mi dal patrně najevo, že mi chce být oddán a že chce být mým otrokem.